

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΑ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1062 ²	Μεγάλῃ Πέμπτῃ βράδῳ 13 Ἀπριλίου 2017 (2004)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Ἡ Κλαυδία Πρόκλα

«Καθημένου δὲ αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ βήματος ἀπέστειλε πρὸς αὐτὸν ἡ γυνὴ αὐτοῦ λέγουσα· Μηδὲν σοὶ καὶ τῷ δικαίῳ ἐκείνῳ· πολλὰ γὰρ ἔπαθον σήμερον κατ' ὄναρ δι' αὐτόν» (Ματθ. 27,19)

Μεγάλη Παρασκευὴ αὐριο, ἀγαπητοί μου. Ἡμέρα ἀγία, ἡμέρα δακρύων καὶ πένθους, ἡμέρα τοῦ μεγαλυτέρου μυστηρίου. Ποιὸς μπορεῖ νὰ περιγράψῃ τὰ σεπτὰ πάθη τοῦ Κυρίου; Θὰ ψελλίσω λίγες λέξεις, καὶ ζητῶ τὴν προσοχὴ σας.

Θὰ σᾶς μιλήσω γιὰ ἓνα πρόσωπο τῶν ἁγίων παθῶν. Ὁ φυσικὸς ἥλιος, ὅταν πέφτῃ σὲ στιλπνὲς ἐπιφάνειες, τίς κάνει φωτεινές, τίς κάνει μικροὺς ἥλιους κι αὐτές. Ὁ Χριστὸς εἶνε ὁ πνευματικὸς ἥλιος. Μεσουράνημά του εἶνε ἡ Μεγάλῃ Παρασκευή. Δέσμες φωτὸς ἐκπέμπει ὁ Ἐσταυρωμένος. Ἄλλες πέφτουν σὲ ἄγριες καὶ σκληρὲς ψυχές, ποὺ μένουν σκοτεινές· ἄλλες πέφτουν σὲ εὐγενεῖς ὑπάρξεις ποὺ ἀκτινοβολοῦν. Μία εὐγενὴς ὕπαρξι ποὺ βρέθηκε ἀπέναντι στὸν Ἐσταυρωμένο εἶνε ἡ γυναίκα τοῦ Πιλάτου. Γι' αὐτὴν ἐπιτρέψτε μου νὰ πῶ λίγες λέξεις.

Ἦταν εἰδωλόατρις. Τὸ ὄνομά της ἦταν **Κλαυδία Πρόκλα**· δὲν τὸ ἀναφέρει τὸ ἱερὸ Εὐαγγέλιο ἀλλὰ ἡ ἱερὰ Παράδοσις. Ἡ Πρόκλα ἦταν εὐγενὴς δέσποινα τῆς Ῥώμης. Χάρις στὴ δική της βοήθεια ὁ Πιλάτος κατῶρθωσε ν' ἀνέβῃ σὲ ἀξιώματα καὶ νὰ γίνῃ πραιτώρ. Πόσοι ἄσημοι ἄντρες δὲν ὀφείλουν τὴν ἀνάδειξί τους στὶς ἐκλεκτὲς γυναῖκες τους!

Ἔγινε λοιπὸν ὁ Πιλάτος πραιτώρ, διοικητῆς τῆς Παλαιστίνης. Ἀλλὰ ἡ Ῥώμη ἦταν αὐστηρή. Δὲν ἐπέτρεπε στοὺς διοικητὰς νὰ παίρνουν μαζί τίς γυναῖκες τους στὶς ἔδρες τους, γιὰ νὰ μὴν ἔχουν αὐτὲς καμμία ἀνάμειξι στὰ τῆς διοικήσεως. Ὁ Πιλάτος ὅμως εἶχε τόση ἀγάπη στὴν Πρόκλα, ὥστε πῆγε ὁ ἴδιος στὰ ἀνάκτορα τοῦ Καίσαρος καὶ ζήτησε, πηγαίνοντας στὴν Παλαιστίνη, νὰ πάρῃ μαζί καὶ τὴν σύζυγό του. Καὶ ὁ αὐτοκράτωρ, κάνοντας

ἐξαιρέσι, ἐπέτρεψε. Ἔτσι τὸ ἀντρόγυνο βρέθηκε ἀπὸ τὴ Ῥώμη στὴν Παλαιστίνη καὶ ἐγκαταστάθηκε στὰ Ἱεροσόλυμα. Ἀσφαλῶς τὸ περιβάλλον ἐκεῖ ἦταν διαφορετικὸ, καὶ ἡ Πρόκλα θὰ στενοχωριόταν μέσα στοὺς φανατικούς καὶ ἐμπαθεῖς ἐκείνους ἀνθρώπους.

Ἐνα πρῶτὸ πραιτώριο ἀναστατώθηκε. Ἀκούστηκαν φωνές. Ὁ Πιλάτος ἀνοίξε τὸ παράθυρο καὶ εἶδε μιὰ ἀνθρωποθάλασσα. Διατάζει τοὺς λεγεωνάριους νὰ ἔντοιμοι νὰ φρουρήσουν τὴν τάξι. Ἐρωτᾷ τοὺς ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ὄχλου, τί θέλουν. Αὐτοὶ ἀντὶ ἄλλης ἀπαντήσεως φέρνουν μπροστά του κάποιον δεμένο. Ἦταν ὁ Ἰησοῦς! Τοὺς λέει· –Ποιά κατηγορία ἔχετε κατ' αὐτοῦ; Ἀπαντοῦν· –Εἶνε κακοποιός, ὀνομάζει τὸν ἑαυτό του υἱὸ τοῦ Θεοῦ, εἶνε ἐπαναστάτης ἐναντίον τοῦ καίσαρος... Ἀόριστες οἱ κατηγορίες. Ὁ Πιλάτος, τηρητῆς τοῦ Ῥωμαϊκοῦ δικαίου, δὲν ἤθελε νὰ ἐκδώσῃ ἀπόφασι χωρὶς ἔρευνα. Ἐξετάζει ἐπιμελῶς, πείθεται ἀκραδάντως, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος εἶνε τελειῶς ἀθῶος· καὶ ὄχι μόνο πείθεται, ἀλλὰ καὶ τὸ διακηρύττει ἐπισήμως· «Ἐγὼ οὐδεμίαν αἰτίαν εὐρίσκω ἐν αὐτῷ» (Ἰω. 18,38). Ἀλλὰ ἡ ἀγέλη ἐκείνη μαίνεται καὶ ἀπαιτεῖ καταδίκη. Ὁ Πιλάτος κλονίζεται, παρ' ὅλο ποὺ δύο φωνές τὸν ἐμποδίζουν νὰ καταδικάσῃ τὸν Ἰησοῦ· ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεώς του, καὶ ἡ φωνὴ τῆς συζύγου του, ποὺ τὸν εἰδοποιεῖ· «Μηδὲν σοὶ καὶ τῷ δικαίῳ ἐκείνῳ· πολλὰ γὰρ ἔπαθον σήμερον κατ' ὄναρ δι' αὐτόν» (Ματθ. 27,19). Ἡ Πρόκλα εἶδε ὄνειρο. Ἐντρομῆ εἰδοποιεῖ τὸν σύζυγό της ποὺ βρίσκεται στὸ βῆμα· Πιλάτε, πρόσεξε. Ἡ ὑπόθεσι αὐτὴ δὲν εἶνε τυχαία. Ἔχεις μπροστά σου τὸν Ἀθῶο μὲ ἄλφα κεφαλαῖο. Δὲν πρέπει νὰ υπογράψῃς... Ὁ Πιλάτος πάλι κλονίζεται. Λαμβάνει σοβαρὰ ὑπ' ὄψιν τὸ μήνυμα –πόση ἐπίδρασι ἀσκεῖ στὸν ἄντρα ἡ

καλή γυναίκα!— και θέλει να έπιμείνη. Άλλ' αΐφνης κάμπτεται και ύπογράφει την καταδίκη! Τί συνέβη;

Ο Πιλᾶτος εΐχε την άχιλλειο πτέρνα του. Όλοι, άδελφοί μου, και οί μεγαλύτεροι άκόμη άνδρες τής ιστορίας, έχουν την άχιλλειο πτέρνα τους. Εΐνε κάποιο έλάττωμα. Τοϋ Πιλᾶτου τὸ έλάττωμα ήταν ή **κενοδοξία**. Νόμιζε, ότι θα μείνη για πάντα πραιτωρ, ότι θ' άπολαμβάνη ίσοβίως τὸ άξίωμα τοϋ στρατιωτικοϋ διοικητοϋ τής Παλαιστίνης. Γνώριζαν την άδυναμία του οί πονηροί άρχιερείς, και σὲ μιὰ στιγμή εκσφενδονίζουν την «τορπίλλη»· «*Εάν τοϋτον άπολύσης, οϋκ εΐ φίλος τοϋ Καίσαρος*» (ΐω. 19,12). Θα πᾶμε στη Ρώμη και θ' άξιώσουμε την εκθρόνισή σου. Φοβερό δίλημμα· τί να διαλέξει, τὸ θρόνο ή τὸν άθῶο Ίησοϋ; Ω πόσες φορές στη ζωή και στην ιστορία μικρῶν και μεγάλων τίθεται **δίλημμα**· «τὸ δίκαιο ή τὸ συμφέρον»;· Εΐνε στιγμές, πὸν ζυγίζουν αϊωνιότητα. Μποροϋσε να τοϋς πῆ· Δὲν βάζω ύπογραφή. Άλλὰ τελικά ύπέκυψε στίς άπειλές. Στενοχωρημένος και τρέμοντας ύπέγραψε την εΐς θάνατον καταδίκη τοϋ Ίησοϋ. Και τὸν παρέδωσε σὲ άπόσπασμα στρατιωτῶν, πὸν τὸν ώδήγησαν στὸν «*κρανίου τόπον*» (ξ.ά. 19,17). Ο Πιλᾶτος άποσύρθηκε σὸν πραιτώριο μὲ τὸ κεφάλι κάτω, άναστενάζοντας.

Τὸ τέλος του ήταν ὁμοιο μὲ τοϋ Ιούδα. Σὲ λίγο ἔχασε τὸ άξίωμά του. Συκοφάντες ἔστειλαν λίβελλο ἔναντίον του στὸν Καίσαρα, κ' εκείνος τὸν κατέβασε άπὸ τῆ θέσι του και τοϋ άφαίρεσε κάθε άξίωμα. Βρέθηκε ἔξόριστος στήν Ἑλβετία. Ἐκεΐ εΐχε διαρκῶς μπροστά του τῆ φοβερῆ σκηνῆ τοϋ πραιτωρίου· τὸν καταδίωκε ή σκιά τοϋ Χριστοϋ. Ωσπου μιὰ μέρα άπὸ τῆν ἄκρη ἔνδος γκρεμοϋ, μελάγχολος καθῶς ήταν, ἔπεσε στὰ νερά μιᾶς ἔλβετικῆς λίμνης και αϋτοκτόνησε.

Ἡ σύζυγός του ή **Πρόκλα** τί ἔγινε; Πίστεψε σὸν Χριστό, βαπτίσθηκε, ἔγινε ἱεραπόστολος, και **εΐνε μεταξϋ τῶν άγιῶν**. Ἡ Ἐκκλησία μας τῆν **έορτάζει στίς 27 Ὀκτωβρίου**.

* * *

Ύποσχέθηκα, ότι θα σᾶς μιλήσω για ἕνα πρόσωπο, ἄλλα σᾶς μίλησα για δύο. Γιατί τὸ άντρόγυνο δὲν χωρίζεται. Πιλᾶτος και Πρόκλα βρέθηκαν και οί δύο άπέναντι στὸν Ἐσταυρωμένο. Ἡ Πρόκλα φωτίστηκε και ἔγινε άγία· ὁ Πιλᾶτος, παρὰ τίς εϋκαιρίες πὸν εΐχε, ἔμεινε σκοτεινός. Τί δείχνει αϋτό; Μεγάλο δίδαγμα· ότι ή Κλαυδία Πρόκλα νίκησε τὸν Πιλᾶτο, ή γυναίκα νίκησε τὸν άντρα. Στὸ άγώ-

νισμα τής **άγάπης τοϋ Ἐσταυρωμένου** ὁ Πιλᾶτος πῆρε μηδέν, ή Πρόκλα πῆρε ἄριστα.

Όταν ήμουν νεώτερος, ὡς ἱεροκήρυκας στήν Ἀθήνα, σὲ κάποιο κεντρικό ναὸ τής άρχιεπισκοπῆς μίλησα αϋστηρᾶ ἔναντίον τῶν γυναικῶν ἔπαναλαμβάνοντας τὸ ρῆτὸ τοϋ αϋτοκράτορος Θεοφίλου πρὸς τῆν Κασσιανή, «*Διὰ γυναικὸς ἔρρϋή τὰ φαῦλα*», ότι ή γυναίκα εΐνε πηγή κάθε άθλιότητος. Όταν κατέβηκα άπὸ τὸν ἄμβωνα, μιὰ σεβάσμια κυρία τῶν Ἀθηνῶν μὲ πλησίασε και μοϋ εΐπε· «Πάτερ, σήμερα ήσουν ύπερβολικός. Ἀπηϋθυνες φοβερό κατηγορητήριο κατὰ τοϋ γυναικειοϋ κόσμου. Σὲ παρακαλῶ, ὅταν πᾶς σὸν κελλί σου, διάβασε τὰ σεπτὰ πάθη τοϋ Κυρίου και δές· ποιός τὸν ἔπρὸδωσε, ποιός τὸν άρνήθηκε, ποιό τὸν δίκασαν, ποιό τὸν περιέπαιξαν, ποιό τὸν ἔφτυσαν, ποιό πῆραν καρφιὰ και τὸν σταύρωσαν; Ἄντρες, ὄχι γυναΐκες. **Ἡ γυναίκα εΐνε ἔξω άπὸ τὰ πάθη τοϋ Κυρίου...** Δέχτηκα τῆν παρατήρησι. Μικρὸ εΐνε αϋτὸ τὸ δίδαγμα;

Ό,τι συνέβη, άδελφοί μου, στὰ πάθη τοϋ Κυρίου, συμβαίνει και σήμερα. Σκληρὸς ὁ άντρας. Σπάνιο τὸ παράδειγμα άνδρὸς πὸν ν' άγαπᾶ δυνατὰ τὸν Κύριο. Ἐνῶ αντιθέτως **σπάνιο τὸ παράδειγμα γυναικᾶς άθέου και άπίστου**. Θέλετε άπόδειξι; Ποιοί ἔκκλησιάζονται, ποιό ἔξομολογοϋνται, ποιό κοινωνοϋν; Οί γυναΐκες. Ἄντρες λίγοι. Μ' αϋτὸ δὲν τίς άμνηστεϋω, δὲν πέφτω σὸν ἄλλο ἄκρο. Γνωρίζω τὰ ἔλαττώματά τους. Ἄλλ' ἔάν οί άντρες ήμασταν καλύτεροι, θα ήταν και οί γυναΐκες.

Ἡ Κλαυδία Πρόκλα εΐνε ἕνα ἄστρο και ἕνας ἔλεγχος τοϋ άνδρικοϋ ἔγωισμοϋ. Ἡ Χριστιανῆ γυναίκα ὡς ἄδελφή, ὡς κόρη, ὡς σύζυγος, ὡς μητέρα, ὡς ἱεραπόστολος, ὡς νοσοκόμος, ὡς ιδεώδης άνθρωπος, θα παραμείνη ὄ,τι εϋγενέστερο στὸν κόσμο και στήν Ἐκκλησία. **Νικᾶ ή γυναίκα τὸν άντρα** ὄχι σὲ πολέμους ή ἄλλα ἔπιτεύγματα, ἄλλα στὸν εϋγενέστερο τομέα, στήν καρδιά. Ἡ γυναίκα εΐνε καρδιά και αΐσθάνεται δυνατώτερα τῆν **άγάπη τοϋ Ἐσταυρωμένου**. Ο άντρας εΐνε νοϋς.

Ἐρχονται χρόνια σκληρά. Ἄννες και Καϊάφες, Ιοϋδες, Πόντιοι Πιλᾶτοι και ἄλλοι άντρες θα σταυρώσουν εκ νέου τὸ Χριστό. Ἄλλα και ὅταν ὅλοι αϋτοί τὸν ἔγκαταλείψουν, κοντά του θα μείνουν μιὰ Κλαυδία Πρόκλα, μιὰ Σαλώμη, μιὰ Βερονίκη, μερικὲς μυροφόρες, θα μείνη πρὸ παντὸς ή Παναγία. Και αϋτὲς θα ὑμνοϋν και θα δοξάζουν Χριστὸν ἔσταυρωμένον· ὄν, παΐδες, ὑμνεΐτε και ὑπερυψοϋτε εΐς πάντας τοϋς αϊῶνας· ἀμήν.

(†) **έπίσκοπος Αϋγουστίνος**